

„Umíš zacházet se sadarionem?“ houkl ode dveří na Dreka hovicího si v křesle.

Drek pokýval hlavou. „Už jsem to kdysi zkoušel. Možná bych si vzpomněl,“ řekl rozšafně a zazubil se.

„Vzpomínej rychle,“ hodil mu Kenrik do rukou svůj sadarion. „Za malou chvíli máš domluvený osobní rozhovor s královnou Ianiloru.“

Drek se zatvářil užasle, jako by mu právě někdo oznámil, že zdědil pracovní tábor trpaslíků.

„Myslíš královnu Deili?“

„Jinou královnu snad nemáme,“ ušklíbl se Kenrik.

„Dělej! Hoď sebou!“ popostrkoval ho ke dveřím. „Na chodbě ti to půjde líp!“ S tím za ním zabouchl a otočil se zpět k zamklým ženám.

Nomi seděla u okna a očima pátrala po hřbetech starých knih, jež měla Iza ve své knihovně.

„Poslyš, Nomi,“ zašeptal Kenrik a přisedl si blízko k ní. „Právě jsem mluvil s královnou. Posílá mě do Gruzaru, abych se pokusil dobýt jakousi pevnost čarodějů.“

Nomi kývla. „Chceš mě poslat zpátky do Tary, že?“

Kenrik jí položil na ruku svou dlaň. „Ano, pokud budeš chtít. Nebo můžeš zůstat tady a někdo tě odtud do hlavního města bezpečně doprovodí.“

Nomi přemýšlela. V její tváři se odrážela vážnost a Kenrik s napětím očekával, co řekne.

„Mám ještě nějakou jinou možnost?“ podívala se mu do očí.

Kenrik přikývl. „Královna by byla ráda, kdybys pokračovala do Gruzaru se mnou.“

„A ty? Ty bys byl také rád, kdybys putovala s tebou?“ zeptala se přímo a Kenrik málem spadl ze židle.

Stiskl její ruku silněji, než chtěl, a nahnul se těsně k ní. „Začínám mít pro tebe zvláštní slabost, děvče. Možná není pro nás dva rozumné, abys se mnou pokračovala dál.“

Nomi neuhnula jeho přímému pohledu, jako by přijala výzvu, kterou Kenrik nadhodil.

„A ty bys chtěl, abych šla?“ opakovala otázku a Kenrik věděl, že útočí přímo na citlivou část jeho srdce. Zároveň si byl ale jistý, že kdyby Nomi o jeho společnost nestála, nezeptala by se.

„Ano,“ řekl popravdě.

Nomi na něj ještě chvíli hleděla a potom se usmála tak krásně, že by jí byl Kenrik schopen slíbit, že ji snad do Gruzaru i odnese.

„Ráda půjdu dál,“ řekla. „Dny s tebou jsou nabitě událostmi.“

„Bude to nebezpečné.“

„O důvod víc, proč tě nemůžu opustit a nechat samotného,“ pokrčila rameny.

„Vlastně si nejsem jistý, jestli nás nepůjde víc,“ podotkl hlasitě, aby ho slyšela i Iza.

V jejích očích uviděl nechápavost a snad i úlek.

„O čem to mluvíte? Myslíte Dreka? Co má Drek společného s královnou?“ odvážila se zeptat. „Nikdy ji ani neviděl.“

„To se nejspíš brzy změní, Izo,“ řekl Kenrik. „Deili si výslovně žádá Drekovu přítomnost.“

„Ale proč?“ nadechla se, potom to ale pochopila sama.

Ještě jednou si prohlédla mladého vysokého čaroděje a došlo jí, že to on je příčinou královnina zájmu o jejího syna. A také, že on bude tím, kdo jí odtud Dreka odvede.

„Vezmeš ho s sebou?“ zeptala se chladně.

„Je to pravděpodobné,“ přiznal Kenrik opatrně. „Osobně mě to nijak netěší. Je to královnino přání. Bude záležet na něm, jak se rozhodne.“

„Myslím, že půjde rád. Jistě se bude mít u královny dobře,“ řekla Iza tak, jako by přesvědčovala hlavně sebe.

Kenrik neodpověděl. Sam upřímně pochyboval, zda se zloděj a podvodník může mít v přítomnosti královny dobře. Deili tyto vlastnosti nesnáší.

„Poslyšte, Izo,“ opřel se Kenrik v křesle. „Povězte mi něco o svém synovi. Víte, že hraje karty?“

Iza kývla. „Sama jsem ho to naučila.“

„Nechci se vás dotknout, ale pravidla, která při nich používá, způsobují většině lidí značnou rozmrzelost,“ řekl Kenrik.